

אהבה בימי קסאמים: כשבמאית ומוזיקאי נפגשים בשדרות

לורה ביאליס היא במאית אמריקאית שגדלה כילדת שמנת לצד חברות כמו טורי ספלינג ומוניקה לוינסקי. אבי ווקנין הוא מוזיקאי שנולד בשדרות וגר בה כל חייו. היא הגיעה לישראל כדי לעשות סרט דוקומנטרי על החיים בצל פחד מהקסאם, הוא בכלל לא רצה להשתתף בו. ובכל זאת, ברגע אחד של שריקת טילים הם הפכו לזוג נשוי. סיפורה המקסים של המשפחה הכי יוצאת דופן בשדרות

אלי ברדנשטיין | 13/1/2009 11:02

"אני עד עכשיו אובייקט בשבילה כמו שהיא בשבילי. אנחנו מפרים אחד את השני", מחייך בקריצה אבי ווקנין ומלטף את שיערה של אשתו, לורה ביאליס, מגדיר בחצי צחוק את החיבור הבלתי אפשרי בין שני אנשים משני קצוות העולם, שקשרו את גורלם מתחת לחופה של קסאם.

לורה ביאליס צילום: פלאש 90

ביאליס (35), במאית סרטים דוקומנטריים, עשתה את כל הדרך מסנטה ברברה, הפרוור הצפונבוני של אל.אי, וקבעה את ביתה דווקא בשדרות מוכת הקסאמים. ווקנין (32) הוא יוצר מקומי, הפעיל בסצנת המוזיקה הערה של שדרות ועומד להוציא בקרוב את התקליט הראשון שלו.

ביאליס הגיעה לשדרות

לפני כשלוש שנים, כדי לעשות סרט קצר על חייהם של המוזיקאים בעיר בצל הקסאמים. אז גם פגשה את ווקנין, שניהל את מועדון המוזיקה "שדטרוק". הנסיעה לשדרות תפסה את ביאליס בעיצומה של עבודת העריכה על סרטה הדוקומנטרי "רפיוניק", העוסק בתופעת מסורבי העלייה בברית המועצות. ביאליס קיבלה אז מייל מחברה והשאר היסטוריה.

"במייל אני רואה ששדרות נמצאת תחת מתקפה של קסאמים והמצב בעיר נוראי. הופתעת. לא ידעתי שישראל מותקפת בתוך הקו הירוק ושנשים נהרגים, ונדהמתי לראות שהעיתונות האמריקאית לא מסקרת את ההתקפה על ישראל. כל כך כעסתי שהרגשתי שזה התור שלי ושאתי חייבת לעשות עם זה משהו".

ביאליס לקחה פסק זמן של שלושה שבועות ונחתה בשדרות. כשפגשה את ווקנין ראתה בו דמות צבעונית לסרט שלה, אך להפתעתה הוא סירב להתמסר למצלמה שלה. "חשבתי שהוא ממש קול", היא מספרת. אבל ווקנין היה הרבה יותר חשדן.

"לא הסכמתי להשתתף בסרט שלה באופן אישי, כי אין לי חיבה לאנשי התקשורת. חשבתי שלורה היא אחת כזאת כמו רוב אנשי תקשורת שמושכים לאן שנוח. מנציחים את מה שמקולקל ומתפלאים שוב ושוב על ההצלחות של עיירת הפיתוח בתחום המוזיקלי", הוא משחזר.

אבל ביאליס בכלל לא היתה כזאת. "בכלל לא ידעתי דבר על שדרות ולא ידעתי על הסטריאוטיפים שלה או על תדמיתה. גיליתי מקום נפלא עם אנשים חמים והרבה תרבות", משיבה מיד ביאליס לטענות העבר של

ווקנין.

כשנחתה שוב בארץ, חצי שנה מאוחר יותר, כדי להשתתף בהקרנת הבכורה של סרטה "רפיחניק", הבינה שללוס אנג'לס היא כבר לא חזרת. לפחות לא בינתיים. היא נפגשה שוב עם ווקנין, שמצא לה בית גדול באחת משכונות העיר, והציעה לו לגור איתה. "התכוונתי לבוא לשלושה חודשים כדי להשלים את הסרט שלי על שדרות ולהבין טוב יותר את החיים תחת הפצצות והצעתי לו לגור איתי. זה היה 'קושר לגמרי'", היא

מחייכת.

ווקנין התלבט, הוא לא היה ממש בעניין של לעבור לגור עם שותפה שהוא בקושי מכיר. "אבל משום מה הרגשתי שזה נכון והסכמתי לעבור לגור איתה. חילקנו את הבית לחצי", הוא משחזר. ביאליס החלה מעבירה את המצלמה שלה שעות נוספות, מצלמת את ווקנין כשהוא מתגלח, לבוש בתחתונים, פורט על הגיטרה שלו. בקיצור, חלומו של כל יוצר סרטים דוקומנטריים שמושא יצירתו הוא חלק מחייו האישיים. זה לקח "בדיוק עשרה ימים", נזכר ווקנין, עד שהשניים הפכו לזוג.

"אנחנו באים מעולמות שונים, אבל אנחנו בעצם דומים מאוד", מסביר ווקנין את סיפור האהבה. "לורה באה למקום הבלתי אפשרי הזה, שבמשך שמונה שנים אי אפשר לעשות בו אהבה בשקט, לטייל עם הילדים ברחוב או לשחק כדורגל בחוץ ואפילו לא לשמוע מוזיקה בפול ווליום. מקום שבו נשללו מ-20 אלף תושבים הזכויות הבסיסיות, ואני כל כך שנאתי את זה וכעסתי על חוסר הצדק הזה. אבל לורה הגיעה לכאן

והתאהבה במט קום ובאנשים וזה היה חיבור אמיתי".

יומן מלחמה

ביאליס, יהודייה שחבשה את ספסל הלימודים עם מוניקה לווינסקי ועם טורי ספלינג, הרגישה כיצד שדרות הופכת להיות אט אט לביתה, למרות גשם הקסאמים הבלתי פוסק. היא תיעדה כל נפילת קסאם, כל בית שנפגע, לא הפסיקה לראיין את התושבים מלאי החרדה ולצלם את מציאות החיים הבלתי נסבלת. היא הרגישה שהחיים מובילים אותה למקום אחר, הרחק מהבועה שבה גדלה, שבה לדבריה "דברים רבים הם כל כך שטחיים ועוסקים בכסף ובסרטים ובמעצר של הזמרת בריטני

ספירס".

ביאליס השאירה מאחור גם ארוס אמריקאי. בשלב מסוים היא הודיעה לו שהם נפרדים וכעבור כמה חודשים אף התחתנה עם ווקנין, "בחצר הבית שלנו. זו היתה החתונה הראשונה בשדרות מזה זמן רב", מספר ווקנין בגאווה. הקסאמים הם שלמעשה זיכרון את קבלת ההחלטה

להינשא.

"בדיוק הלכנו הביתה בחזרה מארוחת שבת. היינו לבושים שנינו בלבן ודיברנו על משפחתיות ואיך שני אנשים משני צדי העולם יכולים להט תחבר ולהפוך למשפחה, כשנשמעה התרעה על נפילת קסאם", מספרת ביאליס. השניים נכנסו לאחת המיגוניות הפזורות ברחבי העיר על פני המדרכות. כשנשמעה נפילת הקסאם, ביקש ווקנין את ידה. "לורה הסט כימה והמיגונית בעצם הפכה לסמל האישי שלנו למשפחתיות", הוא

אומר.

מילא למי שנולד בשדרות, מילא למי שאין לו ברירה. אבל לביאליס היתה ברירה. היא היתה יכולה לארוז את המצלמה שלה, לשכנע את בעלה כמו שרק אישה יודעת, ולעלות צפונה, לבועה התל אביבית. אך הם החליטו להישאר. ואם נשארים אז עד הסוף. "אני יכולה לנסוע כמה פעמים בשבוע לירושלים או לתל אביב, אבל כשאני מסיימת את ענייני, אני כבר מחכה לחזור לשדרות, כי זה ביתי", אומרת ביאליס שגם כותבת באנגלית יומן מלחמה על חוויותיה משדרות, שפורסם אפילו ב"ניו יורק

פוסט".

ביאליס נזכרת בתגובות שקיבלה בהתחלה. "אני לא אשכח איך בחדשים הראשונים בשדרות ביקרתי בתל אביב כדי לקנות רהיטים ואיך המוכרים התפלאו שאמריקאית כמוני אומרת להם שאני צריכה לה? עביר את הרהיטים לשדרות. הסתכלו עליי כאילו אני משוגעת. האדישות למה שקורה בשדרות הרגיזה אותי מאוד. חשבת שאין שום תחושת סולידריות עם תושבי העיר. אבל אז ראיתי כיצד מגיעים לעיר

קבוצות גדולות של תומכים מכל הארץ, הרגשתי גאווה ורציתי לבכות".

מה אמרו הוריך על המעבר לשדרות?

"ההורים שלי כמעט השתגעו וכמעט ולא באו לחתונה. בסוף הם באו גם לחינה וגם לחתונה אבל לא נשאר לי שון פה וחזרו לירושלים. הורי לא אוהבים שאני בשדרות, אבל חושבים שאני שמחה ומאושרת ועם הבחור הטוב בשבילי".

לורה ביאליס צילום: פלאש 90

המעבר אפשרי

ווקנין וביאליס לא בטוחים שישארו בשדרות לנצח. "עכשיו אנחנו גרים כאן וגם אם לא נישאר כאן זה ימשיך להיות עבורנו מקום חשוב", אומרת ביאליס. ווקנין מוסיף ש"למרות שדיברנו על מעבר אפשרי, זה לא בגלל הקסאמים או הפחד, אלא בגלל קריירה,

כי אמנות אמיתית תמיד נעשית בשוליים, אבל כדי לשווק אותה צריך ללכת למרכז".

לפני כשבועיים, בעוד הדי טיסתם של מטוסי חיל האוויר מרעישים את שמי שדרות בדרכם להפצצות על עזה, מילאה ביאליס את הטפסים הדרושים כדי להסדיר את מעמדה והפכה באופן רשמי לאזרחית המדינה. מי שסייע לה בכך היה ארגון "נפש בנפש" במסגרת התוכנית שמפעיל, "עלייה מכאן".

בלי קשר לטפסים הרשמיים, גם נפשה כבר התאזרחה פה. "בעקבות הסרטים שעשיתי בעבר, השתניתי באשר להזדהות שלי עם ישראל והעם היהודי וגם באשר לרצון להיות פעילה. אני מרגישה שאני נמצאת במסע ארוך וכל סרט שאני עושה משנה את חיי. בתחילת דרכי האמנותית הייתי מישהי שמחפשת את דרכה בעולם, את המשבצת שלה ובעיקר את עצמה. היום מצאתי את עצמי. עכשיו אני יודעת איך לנצל את המצלמה כדי להשמיע את הקול שלי ואת החזון שלי ואיך לשנות ולשפר את העולם ולהראות לאנשים דברים שהם לא ראו קודם".